

Čís. 263.

Povšechné tvrzení, že výtěžek při každé dražbě zůstává daleko za pravou hodnotou věcí, do dražby daných, nestačí, by povolen byl odklad exekuce. K tomu jest třeba, by skutečnosti, opodstatňující tvrzené nebezpečí, byly konkretisovány a osvědčeny.

(Rozh. ze dne 10. září 1919, R II 103/19.)

K dlužníkovu návrhu povolil exekuční soud odklad mobilární exekuce až do právoplatného rozhodnutí o žalobě dle § 35 ex. ř. Rekursní soud návrh zamítl, poněvadž povšechné navrhovatelovo tvrzení, že, jak obecně známo, výtěžek za zabavené věci jest kromě obvyčejně nízký, zůstává daleko za pravou hodnotou věcí, není osvědčením nebezpečí po rozumu § 44, odstavec první, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dlužníkovu dovolacímu rekursu, přikloniv se k právnímu stanovisku rekursního soudu a dodav jen ještě toto:

Mylně se domnívá dlužník ve své stížnosti, že k povolení odkladu exekuce není třeba, by okolnosti, o něž se návrh opírá, byly osvědčeny; neboť kdyby pouhé ničím nedoložené tvrzení k tomu stačilo, neměla by významu ustanovení § 44 odst. 1 ex. ř. — jsouce závislá jen na libovolném dlužníkově tvrzení. Nestačí tedy k odůvodnění návrhu na povolení odkladu exekuce, tvrdí-li dlužník, že, jak obecně známo, výtěžek při provedení každé exekuce zůstává daleko za pravou cenou předmětů, které mají býti dražbou prodány. Takovýmto způsobem by dle stěžovatelova názoru byla při každé exekuci takového druhu, o jaký jde v tomto případě, dána podmínka pro její odklad ve smyslu § 44, odst. 1 ex. ř. Z toho je zřejmo, že ustanovení § 44 odst. 1 ex. ř. nelze takto rozuměti, a že dlužník jest povinen, by návrh na odklad exekuce opřel o konkrétní skutečnosti, z nichž na základě jejich osvědčení by vyplývalo, že by pokračování v exekuci bylo pro dlužníka spojeno s nebezpečenstvím nenahraditelné nebo těžko nahraditelné škody. Poněvadž stěžovatel takovýchto skutkových okolností nejen neosvědčil, nýbrž vůbec netvrdil, jest v odpor vzaté usnesení ospravedlněno.

Čís. 264.

Není pouhým nesprávným pojmenováním opravného prostředku po rozumu druhého odstavce § 84 c. ř. s., podán-li právním zástupcem mimo případ § 55 c. ř. s. proti rozsudku rekurs a nikoli odvolání a lze-li z obsahu podání souditi, že úmyslně volen byl opravný prostředek rekursu.

(Rozh. ze dne 10. září 1919, R II 104/19.)

Proti rozsudku první stolice podal žalovaný advokátem rekurs, jímž jednak odporoval rozhodnutí o námitce nepřislušnosti, pojatému do rozsudku, jednak vytýkal rozsudku a řízení zmatečnost dle § 477 čís. 5 c. ř. s., poněvadž žalobci nedostávalo se procesní způsobilosti. Soud